

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobkyně: **K. I.**, nar. X, státní příslušnost Kyrgyzská republika, bytem X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.3.2014 č.j. OAM-137/ZA-ZA13-P06-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně namítá porušení ust. § 2 a § 3, § 50 odst. 4 správního řádu a § 12 a § 14 zákona o azylu. Namítá, že při pohovoru uvedla, že jí v Kyrgyzstánu hrozí pronásledování kvůli politické činnosti, neboť pracovala pro stranu Ata-Žurt. Tvrdí, že po návratu do vlasti by mohlo dojít k zahájení trestního řízení vůči její osobě, případně odsouzení. Domnívá se, že žalovaný nesprávně aplikoval poznatky ze Zprávy o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu, kterou zveřejnilo MZ – USA. Ze zmíněné zprávy vyplývá porušení práva na spravedlivý proces a nedůvěryhodnost soudního řízení a prosazování zákona, jakož i beztrestnost pro úředníky v bezpečnostních a vládních službách páchající a provozující korupci. Žalovaný při

náležitým důkazu zmíněné zprávy by musel dojít k závěru, že žalobkyni stále hrozí nebezpečí obvinění za pomoc opozici. S ohledem na uvedené se domnívá, že splňuje podmínky pro aplikaci § 12 zákona o azylu. Dne 16.5.2014 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, ve kterém žalobkyně uvedla, že má obavy z lídra strany, kterým je K. T., jež má velkou moc. Je přesvědčená, že pokud by byl v politice, je nebezpečný pro ni i její rodinu a ona by se nemohla vrátit domů.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na správní spis, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, jmenovitě na rozsudek 5Azs 170/2004 ze dne 26.8.2004, který konstatuje, že správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám vymýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem uplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zák. č. 500/2004 Sb. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je provázeno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu. Správní orgán musí umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, avšak není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována. Jako podklad k rozhodnutí využil správní orgán kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též široké portfolio informací o zemi původu. Veškeré informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobkyni dne 9.12.2014 poskytnuta možnost se s těmito informacemi seznámit. Žalovaný uvádí, že žalobkyně se nechtěla seznámit s podklady, navrhnout doplnění, vyjádřit se ke zdrojům informací. Dle žalovaného žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť během správního řízení neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalobkyně sdělila, že do roku 2012 nebyla členkou žádné politické strany či organizace, nezajímala se o politiku a nereprezentovala nikde veřejně své názory, ani se politicky neangažovala. Členkou zmíněné strany se stala v lednu 2012, a to pouze z důvodu formálních požadavků na její přijetí do zaměstnání jako administrativní pracovnice vykonávající běžnou agendu. V průběhu správního řízení také neuvedla, že by měla problémy či potíže ve své vlasti se státními orgány, policií, armádou, kromě jedné domovní prohlídky v říjnu 2012. Vypověděla, že se se svými případnými problémy či obavami o svůj život či jejího syna a synovců, jakož i se zjištěním skutečného důvodu požáru v jejím domě neobrátila na příslušné orgány ve své vlasti, které by jí ze zákona poskytly pomoc. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Před odjezdem do České republiky se žalobkyně zdržovala zhruba měsíc na území Ruské federace, kde žije její dcera s manželem a kde žádné potíže neměla. Jakékoliv úvahy o jejím pronásledování ze strany státních orgánů země původu či osoby T. a jeho lidí jak na území Kyrgyzstánu či dokonce Ruské federace jsou ničím nepodložené. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že se zabýval problémem, hrozí-li žalobkyni v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalobkyně zmínila svoje obavy v případě jejího návratu do vlasti, které žalovaný dostatečně vyargumentoval v odůvodnění svého rozhodnutí na straně 10 a násl. Žalovaný dále posoudil, zda životu či osobní integritě žalobkyně nehrozí v případě jejího návratu do vlasti vážné nebezpečí. Vzhledem k tomu, že žalovaný posuzuje situaci, která by

měla nastat v dohledné době, hodnotí aktuální stav v zemi, ale nikoliv poměry, které v Kyrgyzské republice panovaly v době odchodu žalobkyně.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu jsou k posouzení věci podstatné tyto skutečnosti:

Žalobkyně dne 2.5.2013 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že je státní příslušnicí Kyrgyzské republiky a zemi původu opustila kvůli problémům, které spočívaly v tom, že jí byl zapálen dům a její syn a synovec byli napadeni z politických důvodů. Má strach o svůj život a do Kyrgyzstánu se nemůže vrátit. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má problémy se srdcem a tlakem. Do protokolu o pohovoru dne 14.5.2013 žalobkyně uvedla, že vlast opustila dne 21.3.2013 nebo 22.3.2013, kdy vozidlem taxislužby odjela do Kazachstánu na doklady své sestry a tam se setkala se svým synem a synovcem a posléze pokračovali do Moskvy. V Moskvě žije její dcera s manželem, kteří jim tam pronajali byt. Dne 24.4.2013 z Ruska odjela ukrytá v nákladním autu a na území ČR vstoupila ilegálně. Ke svému životu v zemi původu uvedla, že od ledna 2012 pracovala v kanceláři strany Ata-Žurt v Biškeku, kde náplní její práce bylo přijímání a třídění stížností občanů. Na konci září 2012 jí předal politik K. K. složku dokumentů s žádostí o jejich uschování s tím, že je může vydat pouze jemu a nikomu jinému. Dne 3.10.2012 se v Biškeku pod vedením strany Ata-Žurt konal protestní mítink, kterého se však nezúčastnila. Přibližně ve 13 hodin jí volal K. K. a požádal ji, aby v dokumenty, které jí předal, vzala a odjela s nimi z města, kde je má uschovat. Na základě této žádosti dokumenty předala svým synovcům a požádala je, aby je doma schovali. Ona zůstala v práci. Asi po 15 minutách přišli do kanceláře pracovníci SNB a začali kancelářské prostory prohledávat. Po příjezdu domů vzala dokumenty a schovala je v kůlně za domem. Poté všichni odjeli z domu na různá místa. Ona sama odjela do Kara-Balty ke své kamarádce, kde se po 4 dnech setkala se svým kolegou, který jí sdělil, že K. K. společně se dvěma představiteli strany jsou ve vězení a ona že má hlídat dokumenty do doby, než budou propuštěni. Potom došlo k napadení jejího syna a 2 synovců, a proto se domluvila s kolegou, že mu dokumenty předá. Při cestě z nemocnice, kde navštívila synovce, byla unesena neznámými muži a odvezena autem do neznámého domu, kde byla dotazována na dokumenty. Fyzicky jí ubližováno nebylo, ale jen na ni křičeli a sprostě jí nadávali. Po sdělení, že jí zapálili dům, se jí udělalo špatně, a proto tito muži zavolali vůz záchranné služby. V průběhu cesty do nemocnice řekla ošetřujícímu lékaři o svých problémech a ten jí dovolil z vozu vystoupit. Setkala se se svým kolegou a sdělila mu, že dokumenty shořely. Kolega jí nevěřil a řekl, že dokumenty byly kompromitující materiály na současného prezidenta, a proto nikdo nesmí zjistit, že dokumenty neexistují. Ke své politické aktivitě uvedla, že se nikdy nezajímala o politiku ani během své práce pro stranu Ata-Žurt, s žádostí o pomoc na kompetentní orgány v případě napadení syna a svého únosu se nikdy neobrátila a vůbec o tom nepřemýšlela, protože právě „oni“ to vše udělali. Posledním impulzem k odjezdu z vlasti bylo to, že si ti lidé stále mysleli, že dokumenty má, chtěli by je a stále by ji pronásledovali.

Udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. Žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovoru neuvedla skutečnosti, pro které by jí mohl žalovaný udělit azyl podle § 12 písm. a) či b) azylového zákona. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že ačkoliv celá kauza odsouzených poslanců strany Ata-Žurt má do jisté míry politický

podtext, nelze nalézt jakoukoliv azylově relevantní souvislost v případě žalobkyně, která se uvedeného mítinku vůbec neúčastnila, nebyla v rámci předmětného procesu nikdy obviněna či souzena či dokonce trestána. Skutečnost, že byla provedena policejní prohlídka v ústředí strany po konci mítinku, kdy v této souvislosti byla žalobkyně vyzvána policejními orgány, aby neopouštěla město Biškeek, jelikož bude vystupovat jako svědek, pak rovněž nelze jistě označit za pronásledování její osoby z důvodu uplatňování jejích politických práv a svobod. Kyrgyzská policie žalobkyni během policejní akce v ústředí strany nezadržela, ani její děti či synovci nebyli z ničeho obviněni. Nelze přehlédnout, že přestože žadatelka tuto výzvu policejních orgánů neuposlechla a z místa odjela pryč ke své kamarádce, nikdo po ní nepátral a po dobu několika měsíců neměla žádné problémy. Pronásledování žadatelky nelze dovodit ani z toho, že cestou z nemocnice byla „unesena“ a vyslýchána. Žalobkyni není ani známo, ze strany jakých osob byl její „únos“ proveden. Žalobkyně v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla, že by v přímé souvislosti se svou prací pro stranu Ata-Žurt měla kromě jediné události s domovní prohlídkou jakýkoliv problém či potíže ze strany kyrgyzských státních orgánů, bezpečnostních složek či kohokoliv jiného. Pronásledování žalobkyně z důvodu uplatňování politických práv a svobod nelze dovodit na základě toho, že dne 3.10.2012 byla na jejím pracovišti provedena prohlídka policejními orgány a při té příležitosti byla vyzvána, aby neopouštěla město, jelikož bude vystupovat jako svědek. Z výše uvedeného je zřejmé, že její odchod z vlasti není v přímé souvislosti s její činností pro stranu Ata-Žurt. Co se týká požáru domu žalobkyně, v řízení nebylo prokázáno, že by uvedená událost měla jakoukoliv spojitost s aktivitami žalobkyně či jejích rodinných příslušníků, nelze přehlédnout, že žalobkyně se neobrátila se svými potížemi na žádný z kyrgyzských příslušných státních orgánů a tak nelze ani konstatovat, že by jí příslušné kyrgyzské orgány neposkytly v případě jejích potíží pomoc.

Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu dle § 13 azylového zákona. Z výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.

Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil, když přihlédl k věku žalobkyně a jejímu zdravotnímu stavu. Po posouzení celého případu nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b azylového zákona.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jejích výpovědí, jí doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č.j. 103145/2013 ze dne 7.6.2013, Zprávy Amnesty International z dubna 2013, Zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2012 ze dne 19.4.2013, Informace oddělení zahraničních vztahů a informací o zemích původu OAMP MV ČR Kyrgyzstán ze dne 9.9.2013 a aktuálních

informací Infobanky ČTK „Země světa, Kyrgyzstán“, které jsou součástí spisového materiálu. Správní orgán na základě shora citovaných informací o situaci v zemi původu žalobkyně v rozhodnutí konstatuje, že Kyrgyzstán obecně jistě nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, jde o chudou zemi, která se dlouhodobě potýká s politickými a též souvisejícími ekonomickými problémy, nicméně tato skutečnost pro posouzení nebezpečí vážné újmy v konkrétním případě nestačí. Ze správního orgánu nelze automaticky bez přihlédnutí ke konkrétním aspektům případu bez dalšího udělit mezinárodní ochranu všem osobám pocházejícím ze zemí s nižším či minimálním stupněm demokracie. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nebylo zjištěno, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán také posoudil, zda jí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů zjistil, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu, a proto žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle tohoto zákonného ustanovení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavků žalobkyně na udělení azylu na základě jejího tvrzení s přihlédnutím k informacím o zemi původu týkajících se dodržování lidských práv a svobod v její vlasti. Závěr svého rozhodnutí o tom, proč důvody, které uvedla, nezakládají nárok na udělení azylu pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhradu nákladů řízení nenáleží a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. září 2014

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně